

Мама Му стояла на луці й думала: «Яка ж гарна осінь! Яке барвисте листя! Ще й так красиво виблискує між деревами сонце».

Аж тут вона щось помітила.

– Покажу це Воронові, коли з'явиться, – сказала вона. – От він зрадіє.

Мах, мах, гуп. То був Ворон.
– Привіт, Вороне! – вигукнула Мама Му. –
Прилетів?

– Привіт, Мамо Му, – відповів Ворон.
– Ходімо, я тобі щось покажу, – сказала
Мама Му.

Вона подалася до дерева, що росло неподалік.

– Я вже майже все бачив, – сказав Ворон. –
Що тут *іще* може бути?

– Му-у, щось гарне, – відповіла Мама Му. –
Зараз побачиш.

– Ондечки! – сказала Мама Му і задерла голову. – Дивися!

– Ондечки? – перепитав Ворон і глянув униз. – Може, ти не будеш мені показувати дерева? У мене повно роботи. Я не маю часу на дурниці.

– Але подивися, Вороне. Подивися вгору на дерево й побачиш, що зробили діти.

